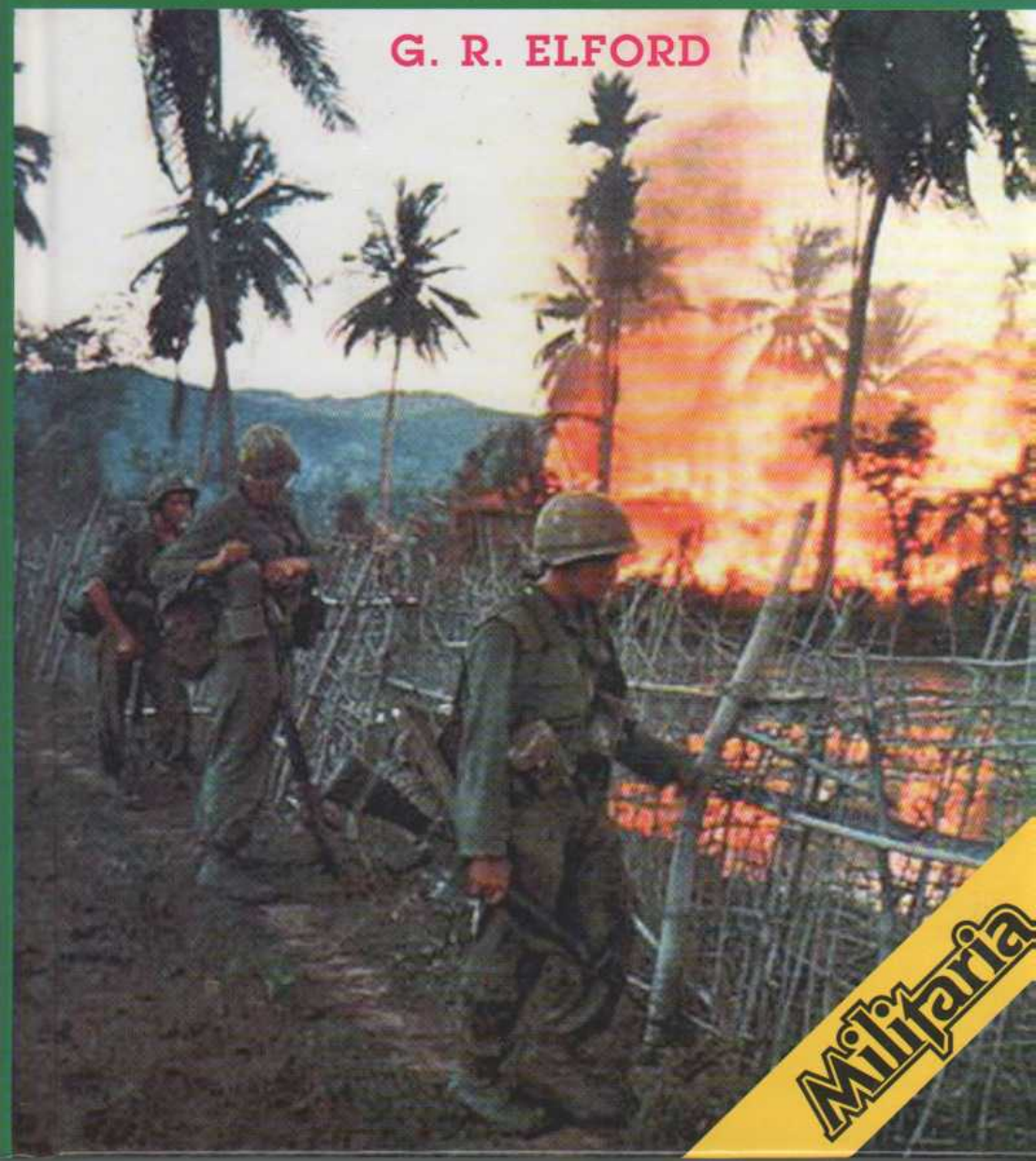

ĎÁBELSKÁ **GARDA** 2

ZNOVU V ZELENÉM PEKLE

G. R. ELFORD

Militaria

George Robert Elford

ZNOVU
V ZELENÉM
PEKLE

ĎÁBELSKÁ GARDA II

Copyright © Georgie Robert Elford
Translation © 2006 by Jiří Dolanský
Copyright © for Czech Edition Elka Press

ISBN 80-87057-00-7

OBSAH

ČÁST PRVNÍ

Znovu v zeleném pekle

1. Znovu povolání do zeleného pekla 13
2. Operace THOR 30
3. Průlom z obklíčení tábora Dizier 36
4. Záchrana třetího pluku 48
5. Zrada a trest 59
6. Nájezd na Ho Či Minovu stezku 71
7. Pohroma 91
8. Příchod Američanů 100
9. Generálmajor Clint McCory 119

ČÁST DRUHÁ

Komando smrti

10. Komando smrti 131
11. Zkáza Bin Xuyen 151
12. Nájezd do Severního Vietnamu 168
13. Čínská nákladní loď 184
14. Smrtící rosa 195
15. Tiší jestřábi 214
16. Masakr v údolí řeky Srépok 237
17. Nekonvenční válčení 261
18. Válka bez konce 275

ÚVOD

Červen 1952

Prapor zatracenců francouzské Cizinecké legie si probíjoval cestu zeleným peklem Kambodže až k Ho Či Minově stezce. Táhli jsme dál, po okraji Rudé dálnice, a cestou jsme rozsévají smrt a zkázu.

Když si nepřítel uvědomil, že nás v kopcovité krajině nemůže porazit, pustil se do poslední zoufalé ofenzívy. Nejen Vietminh, ale celý komunistický svět spojil síly, aby tu poslední a rozhodující bitvu vyhrál. Neměla být vybojována kulometry, ale pomocí tisku, rozhlasu a reproduktorů – a ne v džunglích Indočíny, teď nazývané Vietnam, ale v kapitalistickém světě.

„Esesáctí žoldáci z Cizinecké legie masakrují nevinné civilisty,“ vykřikoval komunistický a levicový tisk.

„Hitlerovští vyvrhelové na svobodě v Indočíně.“

„Jak dlouho ještě bude francouzská vláda tolerovat...?“

„Ukrutnosti! Veřejnost je pobouřena!“

A tak to, co Ho Či Minovy pluky nedokázaly během pěti let, uskutečnila mezinárodní komunistická pátá kolona za pět týdnů.

Konsternace mezinárodních komunistických stran byla pochopitelná. „Esesáctí žoldáci“ pustošili hlavní zásobovací cestu mezi Čínou a Saigonem. Museli nás zastavit – za každou cenu. Prapor zatracenců přestal existovat. Přežil 1243 dní, během nichž zlikvidoval 7466 partyzánů, 221 základen, zásobovacích skladů a táborů Vietminhu, osvobodil 311 zajatců a civilních vězňů ze zajetí teroristů a prošel pěšky skoro deset tisíc kilometrů.

Děla Nguyen Giapa, partyzánského generála, se mohla znovu bez překážek valit zemí. Ze stezek v džungli se staly dálnice a pevnosti cizinecké legie ze změnilly ve hřbitovy. Francouzští vojáci mohli statečně bojovat a se slávou umírat. Vyhrát jim dovoleno nebylo.

Stejně jako americkým vojákům o deset let později.

Pak přišla pohroma u Dien Bien Phu, ale vietnamská válka tím neskončila. Neskončila ani pádem Hanoje a ztrátou severních oblastí.

Pokračovala... Stále pokračuje... A bude pokračovat ještě dlouho, protože když komunisté nemají žádné vnější nepřátele, vrhají se na své přátele a spojence, na své vlastní bratry.

V srpnu 1954 bylo diskrétně znovu povoláno zdravé jádro expertů dřívějšího Německého praporu Cizinecké legie. Pod krycím názvem *Task Force-G* bylo oficiálně vzato do služeb saigonské vlády komando o síle tří set mužů – skupina námezdných vojáků nesvázaných mezinárodními konvencemi ani zákonem. Konečně mohli elitní zabijáci proti teroristům bojovat tak, jak chtěli, podle zásady: Žádnou milost nemilosrdným.

Rádio Hanoj jim říkalo Komando smrti.

PRAPOR ZATRACENCŮ

Jih, bezútěšný jih,
horké noci, horké dny,
zeleň, krutá zeleň,
kde smrt číhá na všechny.
Vyčerpaný? Jen dál!
Až do hořkých konců,
jsi z Dábelské gardy,
Praporu zatracenců.

Jdi! Vpřed! Šlapej!
Do akce, pochodem!
Zeleň, krutá zeleň,
je to peklo – všude kolem.
Jdi! Vpřed! Šlapej!
Vpředu se džungle šklebí.
Vzdoruj! Je tam tvůj hrob,
zbabělci jsou dávno mrtví.

Teď si neodpočineš,
dokud k zemi nepadneš
a nevyпустíš duši.
Bodnutí do ledvin,
nebo kulka do hlavy,
tvá odměna, jak se sluší.

Jdi! Vpřed! Šlapej!
Svou stezkou se lopot',
zabij, nebo budeš zabit,
padni, ale nikdy nezrad'.
Jdi! Vpřed! Šlapej!
Až do hořkých konců,
jsi z Dábelské gardy,
Praporu zatracenců.

Pochodová píseň někdejšího Německého praporu Cizinecké legie
v Indočíně.

ČÁST PRUNÍ

**ZNOU
U ZELENÉM PERLE**

I. ZNOUOU POUOLÁNI DO ZELENÉHO PEKLA

Bylo to moje asi třetí setkání s Karlem Stahnkem, bývalým agentem Gestapa, od našich prvních dní v Indočíně někdy v roce 1946, když si ho francouzská vojenská zpravodajská služba vytáhla z kasáren ve Viet Tri poblíž Hanoje. Ihned jsme byli přesvědčeni, že se Stahnke dostal do maléru, avšak proti našemu očekávání nebyl za své aktivity v okupované Francii v době války popotahován. Proti-špionážní skupina se prostě rozhodla využít Stahnkeho rozsáhlé zkušenosti v boji proti stále rostoucímu počtu komunistických tajných agentů.

Říká se, že cesty Boží jsou nevyzpytatelné, a Karl Stahnke se musel dát na tu pravou. Stal se jedním z oblastních ředitelů místní SDECE, *Service de Documentation Exterieur et de Contre Espionnage* – důležitým státním úředníkem, žijícím v nóbl bungalovu se svou ženou Dagmar, okouzlující blondýnkou, vysokou a štíhlou a o patnáct let mladší než Karl. A mít německou manželku, to byl v Indočíně skutečný luxus.

Od sklepů Gestapa v Calais v době druhé světové války prošel Stahnke rozhodně dlouhou cestu. Když jsem o něm později mluvil s Erichem Schulzem, jediným komentářem mého kamaráda byl nostalgický povzdech. „*Na ja, Hansi* – řadoví vojáci bojují a umírají. Důstojníci přicházejí a odcházejí. Generály vystřídají nebo pošlou do výslužby. Ale tihle drtičí koule přežívají každou katastrofu.“

Erich měl pravdu. Jak ubíhala léta, na Karlovu špinavou minulost se prakticky zapomnělo. Dokonce z vojenských archivů zmizela i jeho osobní složka. Ostatně, Karl měl neomezený přístup ke všem tajným materiálům.

Zpočátku jsem ho dokonce ani nepoznal. Přibral na váze, napomádané vlasy měl rozdělené pěšinkou a nosil malý kartáček připomínající knírek, který jeho tváři dodával vzdálenou podobu s Himmlerem. Nejspíš se mu to líbilo.

Nezměnily se jen jeho neuhýbavý pohled vždy ostražitých ocelově šedých očí a celkově zastrašující vzhled. Byl chladně zdvořilý a blahosklonně shovívavý. Když jsem vešel do jeho přepychově zařízené kanceláře, těžkopádně vstal, obešel svůj obrovský psací stůl a s širokým úsměvem popošel ke mně.

„Hans Josef Wagemüller.“ Se zářivým úsměvem mi stiskl ruku. Jeho hluboký dunivý hlas zaplnil místnost. „Noční můra Vietminhu... Rád tě zase vidím, a dokonce v jednom kuse.“

S očividným potěšením ve tváři nápadně hranatou čelistí a s levou paží kolem mých ramen mě odvedl ke klubovce, pak se také posadil a přitáhl mezi nás nízký stolek se skleněnou deskou. Objednal pití, otevřel víčko krabice z ebenového dřeva vykládaného stříbrem, naplněné výběrem drahých cigaret, sám si zapálil Royalku a laskavě se zeptal: „Tak jak se ti žilo mezi těmi Gurkhy?“

Tahle neočekávaná narážka na můj pobyt v Nepálu mě nepříjemně překvapila. „Pořád dáváš přednost práci s drsnáky,“ pokračoval a poplácá mě přitom po koleně.

Vybral jsem si cigaretu. Připálil mi zlatým zapalovačem. Chvilí jsme jeden druhého pozorovali. Pak mě přemohla zvědavost.

„Už je to tak dávno, Karle,“ přerušil jsem ticho po chvíli. „Jak jsi mě tam dokázal najít?“

Stahnkeho tváří se mihl náznak úsměvu a jeho ruce se rozevřely ve výmluvném gestu. „Sledovat významné lidi mám přece v popisu práce, Hansi,“ odpověděl upřímně. Pak dodal: „Nezapomeň, že tvůj dobrý přítel Erich Schulze je pořád v aktivní službě.“

„Ovšem!“ Erich pracoval na policii v Nové Kaledonii a občas jsme si psali. „Erich ti řekl, kde jsem, a ty jsi nějak oblaflnul Krebitze, aby zaletěl do Káthmandú a ukecal mě, abych se sem vrátil.“

Stahnke znovu rozhodil ruce. „To musím přiznat, Hansi.“ Pak důrazně dodal: „My tě tu potřebujeme – vás všechny tu potřebujeme.“

Tiše jsem si odfrknul a ironicky jsem se zeptal: „K čemu? Abychom pomohli Francouzům nést bílou vlajku?“

Zakroutil hlavou a smířlivě prohlásil: „Tak zlé to zase není, Hansi.“

„Copak to může být ještě horší, než to je?“

Chvilí mě zamračeně pozoroval, pak jeho hlas změnil tón. „Mož-

ná to ještě nevíš, ale blíží se veliká změna,“ pokračoval vemlouvavě. „Nebude to trvat dlouho a my už nebudeme sami, Hansi. Naši spojenci se začínají hýbat, v první řadě Strýček Sam. Korejská válka skončila, ale Mao řinčí zbraněmi proti nacionalistům na ostrovech Quemoy a Matsu. Také posílá Ho Či Minovi víc vojenského materiálu. Američani začínají být nervózní. Šestá flotila je ve stavu pohotovosti... *Jawohl, mein Junge*. Naši přátelé si začínají uvědomovat, že kdyby Francouzi ztratili Indočínu, mohla by zrudnout celá jihovýchodní Asie.“

„Jihovýchodní Asie je už teď dost růžová,“ poznamenal jsem. Pak jsem změnil téma rozhovoru na příjemnější: „Kde je Erich?“

„Měl by tu být v pondělí,“ ujistil mě Stahnke. „Taky Helmut Riedl a několik dalších z tvé staré jednotky.“

„Kdo například?“

„Samozřejmě Rudolf Krebitz...“ Otevřel nějakou složku, prohlížel postupně několik listů a přitom mumlal: „Zdravotní důstojník Kurt Zeisl, Karl Stolz, Sepp Müller, Horst Altreiter, Walter Winar, Otto Janaschek, Wilfred Resch, Gerhart Seyfert...“

„Seyfert?“ přerušil jsem ho. „Toho neznám.“

Obrátil pozornost ke svým papírům. „Máš pravdu. Seyfert je nováček – z Konga, z Brazzaville.“ Zdvihl hlavu a podíval se na mne. „Tam je taky spousta džunglí... Je to expert... Dva roky v Rusku u *SS Einsatzkommando*.“

Stáhl jsem dolní ret.

„Nějaký stahovač kůží z Židů,“ prohlásil jsem s úšklebkem. Zdálo se, že moje neskrývaná nevole mého hostitele vylekala. Stahnke nejspíš nevěděl o mojí prudké averzi k někdejší *Beamten* v uniformách SS, kteří „bojovali“ za *Vaterland* v zázemí tím, že dělali špinavou práci pro Heydricha a Kaltenbrunnera a přitom se obohacovali. Stahnke sraštíl čelo. Možná chtěl něco říct, ale ovládl se. Tak či tak, jeho zamračený výraz roztál do pousmání, když říkal: „To je minulost, Hansi – mrtvá a pohřbená. Seyfert jen dělal svou práci, jako tisíce jiných.“

„Fajnovou práci dělal, to tedy ano,“ odsekl jsem.

Stahnke moji poznámku ignoroval a lhostejně pokračoval ve svém snažení. „Podařilo se mi shromáždit ty nejlepší z tvé staré jednotky,“ řekl. „Někteří byli pořád v Legii. Jiní vzali civilní zaměstnání. Několik drsných hochů přišlo z Francie a z Alžíru... dokonce i z Německa.“

„Vážně! To musejí být blázni.“

„Ne blázni, ale experti,“ opáčil.

„Jak do toho všeho pasují Amíci, Karle?“

Pomaloučku zakroužil hlavou, jako kdyby mě chtěl žertem pokárat. „Žil jsi na střeše světa příliš dlouho a ztratil jsi kontakt s realitou tady dole.“

„Ne tak docela. Dost jsem se naklel, když přišlo Dien Bien Phu, průměří a ztráta severních oblastí, za které jsme jako šílenci bojovali pět prokletých let, Karle. Jsou tam hroby mých nejlepších druhů.“

Přikývl a dodal ponuře: „Já vím: Bernard Eisner, Pfirstenhammer, Schenk... Ale od teď to bude lehčí. Území, které je třeba chránit, je menší. Kompaktnější. S každým kouskem, o který komunisté postoupí, jsou Amíci ochotnější spolupracovat. Už teď Washington financuje větší část války, která by jinak přivedla Francii ke státnímu bankrotu. Taky dostáváme skvělé zbraně. Nic z komunistických arzenálů se jim nevyrovná.“

„Což je, mám dojem, jediný pozitivní aspekt francouzského debaklu,“ poznamenal jsem ironicky.

„V jistém smyslu – ano,“ souhlasil Stahnke. „Pro Hanoj průměří nic neznamena. Pokud jde o rudé, ti podepisují mezinárodní dohody, jen aby si zajistili politické nebo ekonomické výhody.“

„A taky vojenské,“ uvedl jsem na pravou míru. „Legálně nebo ilegálně.“

„Ano, nejsou nijak vybíraví,“ poznamenal klidně můj hostitel. „Podpisy na Ženevských dohodách ještě neuschly, ale Ghiap už ořkává naši obranu na severu a podél hranic s Laosem a Kambodžou.“

„Ale pro svobodný svět jsou teď obě tyhle země svobodné a nezávislé.“

Stahnke vydal zvuk svědčící o tom, že ho to pobavilo, i když poněkud trpce. „Svobodné a nezávislé,“ opakoval pohrdavě. „Prince Souvanna Phouma ve Vientianu má naprostou svobodu poslouchat Otce Ho, stejně jako král Norodom Sihanuk v Kambodži.“

„Jinak by Hanoj povolila uzdu svým Rudým Khmerům a stoupencům Pathet Laa.“

Stahnke se tiše zasmál.

„Vidím, že jsem se zmyšlil, Hansi. Kontakt s realitou jsi neztratil.“

„Existují přece noviny a taky jsem poslouchal rozhlas, včetně Rádía Moskva.“

Následovala krátká přestávka. Upíjeli jsme pivo.

Pak Stahnke položil korbek, naklonil se blíž a vemlouvavě řekl: „Ty důvěrně znáš tuhle zem i její lid, Hansi. Znáš Thajce, Meosy,

horské kmeny. Taky znáš nepřítele, znáš ho lépe, než kdokoli jiný... Teď si říkají Vietkong.“

„Vietminh, Vietkong... v tom není žádný rozdíl. To první znamená vietnamský lid, to druhé vietnamští komunisté. Je to ta samá vojenská jednotka.“

„Ale jistý rozdíl tu je,“ namítl Stahnke. „Něco, co bys měl mít pořád na paměti. Příslušníci Vietkongu jsou disciplinovaní a oddaní, vždycky připravení obětovat se za Ho Či Mina a jeho Komunistickou stranu. Podle čínských zkušeností jsou teď guerilly rozděleny na tříčlenné buňky, aby se usnadnilo naočkování marxistických názorů a vojenský výcvik. V podstatě je to jako žít pod neustálým dohledem čtyř kritických očí. Nikdo nemůže vypustit jediné slovo, nebo cokoli udělat, aniž by nebyl okamžitě informován příslušný politruk, a ten zas udělá všechno pro to, aby proměnil daného jedinice v perfektní smrtící nástroj strany.“

„Stejně jako to bývalo v naší SS.“

„Hele! Neříkej mi, že se z tebe stal antinacista!“ zahřímal Stahnke, ale v jeho hlase byl znát jen slabý náznak pokárání.

„No, no,“ zachichotal jsem se. „Copak to není pravda? Vietkong je připraven rozpoutat válečný požár v jihovýchodní Asii pro Ho Či Mina a Komunistickou stranu. My jsme spálili půlku světa pro Hitlera a Nacionálně socialistickou stranu... Jaký je v tom rozdíl?“

Moje srovnání vyznělo naprázdno.

Můj hostitel rozvážně řekl: „Rozdíl je v tom, že pro jednou v dějinách jsme na správné straně, Hansi.“

„Zajímalo by mě, co by na to řekli Němci v sovětské zóně.“

Nastala významná odmlka, plná nevyřčených myšlenek. Vyprázdnil jsem svůj půllitr a opřel jsem se v očekávání o opěradlo křesla.

Stahnke pokračoval: „Následující měsíce budou pro saigonskou vládu kritické. Jak asi víš, Francouzi tuhle zem postupně opouštějí a Diem není připravený čelit Hanoji sám. Tohle přechodné období patrně podpoří zvýšenou teroristickou aktivitu. Bylo by potřeba na to vzít Vietkongu chuť, a nikdo by to neuměl líp než ty, Hansi... Co bys řekl dalšímu krátkému tažení proti nim?“

„Jak krátkému?“

„Dva roky... nanejvýš dva a půl,“ odpověděl a oči se mu rozzářily. „Začínal bys v hodnosti kapitána. Všechny by vás čekalo povýšení a spousta přídavek k pravidelnému platu.“

„Na odškodnění za takové masové šilenství by měla být skutečně spousta přídavek, Karle.“

Spokojeně se zasmál. „Pro začátek tři tisíce amerických dolarů pro tebe a Schulze – samozřejmě měsíčně. Dva tisíce pro ostatní veterány. Patnáct set pro *Mannschaft*.“

„Nepřátelské kulky nezasahují diferencovaně podle výše platu, Karle. Chci stejnou částku pro celý tým – řekněme dva tisíce pět set.“

„To se jistě dá zařídit.“

„Co ještě dostaneme?“

„Prémii pět tisíc a zvýšené výslužné.“

„Pro ty, co přežijí,“ doplnil jsem jeho větu.

Pokrčil rameny. „Žádná válka není bez obětí, Hansi,“ řekl klidně. „Taky budeš mít spoustu kořisti.“

„Koho by zajímal místní brak?“

„Omyl! Dneska vietkongské jednotky cestují s plukovními pokladnami plnými peněz.“

„Když to říkáš ...“

„Cokoli bys našel po boji, bude tvoje.“

Po chvíli jsem se zeptal: „Pověz mi, Karle – kdo stojí za tímhle naším opětným povoláním do služby?“

„Tvůj dřívější šéf, Simon Houssong.“

„Plukovník Houssong? Myslel jsem, že je ve výslužbě.“

„Po Dien Bien Phu ho znovu povolali.“

„Po katastrofě, kterou předvídal šest měsíců předtím, než nastala.“

„Právě proto ho nejspíš znovu aktivovali – teď jako generálporučík.“

„To rád slyším. Jeho povýšení přišlo hodně opožděně. Možná proto, že rozumí místní problematice.“

„Houssong je tvůj upřímný obdivovatel, Hansi.“

„Mám o něm stejné mínění. Jaký projekt mají tedy na mysli?“

„Nezávislou jednotku pod tvým výhradním velením, Hansi. Pod krycím jménem *Task Force-G*.“

„Předpokládám, že to *G* znamená *German*, německý.“

„Pravděpodobně.“

Tázavě jsem se na něj zadíval. „Budu mít volnou ruku?“

„Absolutně volnou. Tuhle otázku jsem čekal... No, tentokrát se ti do toho nebude nikdo plést. Budeš mít vlastní základnu, vlastní sklady zásob, vlastní transportní prostředky... Možná dokonce helikoptéry. Taky vlastní fondy.“

„A budu jednat jen s generálem Houssongem,“ dodal jsem neústupným tónem.

„Ano.“

„A žádné vměšování z Paříže, protože ti mají nadání udělat z obtížného nemožné.“

„Pokud jde o Paříž, tak dokonce nebudeš existovat, Hansi,“ odpovéděl klidným tónem Stahnke. „Můžete nosit civil nebo uniformy – jakékoli uniformy, jen ne francouzské.“

„To mi vyhovuje. Mohli bychom jít za Rusy.“

Zasmál se. „Určitě. Můžete použít jakoukoli lest, jakou si vymyslíte, jenom se nenechte chytit.“

„Schovat si poslední kulku pro sebe bylo vždy jedno z desatera našich příkázání.“

„No, jenom ji nepoužijte.“ Napřáhl ruku. „*Abgemacht?*“

„Než cokoli podepíšu, chtěl bych se setkat s Houssongem.“

„A já bych chtěl vidět Giapovu tvář, až zjistí, že ti zatracení Němci jsou zpátky,“ rozchechtal se Stahnke. „No, tři sta mužů není žádná velká vojenská síla, ale jsou to veteráni a specialisté. Agresivní, útočná sorta.“

„Dobře. Jenom od nás nečekej, že změním průběh války.“

„Jediné, co musíte udělat, je donutit komunisty, aby za každý metr půdy, které se zmocní, zaplatili hodně vysokou cenu. Možná Moskva a Peking jednou zjistí, že Otec Ho je špatná investice. Ivan nemá peníze na to, aby financoval lokální války po celém světě.“

Zasmál jsem se na zdvořilý protest. „Neměl bys předstírat naivitu, Karle. Víš stejně dobře jako já, že vyvolávat mezinárodní nepokoje je pro Moskvu vždycky na prvním místě. Národní prosperita má jen druhotný význam. Utáhnou opasky doma a pořád budou vyrábět kanóny, ať to stojí, co to stojí. Žádný marxistický režim nemůže přežít beze zbraní a pokojný svět revolučním cílům neposlouží.“

Stahnke s příkývnutím moji úvahu odsouhlasil a pak se rozjařeně dal do popisování výhod nastávající americké pomoci: ultramoderní zbraně, vojenská letadla, ničivé bomby, přesné smrtící rakety, případná podpora Šestou flotilou a možnost, že Strýček Sam vyšle vlastní vojenské jednotky.

Okamžitě jsem vyjádřil silnou pochybnost o této poslední možnosti. „Strýček Sam se stěží ujme ztracené věci,“ podotkl jsem suše. „Rád své války vyhrává.“

„*Merde alors, Hans*, Amíci dali na pamětnou Japoncům. Neříkej mi, že by nedokázali zvládnout tu vietkongskou chátu.“

„Jistě by mohli, a nejspíš za pár týdnů,“ odpovéděl jsem s pře-

svědčením. „Pokud by dovolili některým ze svých zkušených generálů vést válku tak, jak to oni pokládají za nezbytné. Strýček Sam má své Rommely a Guderiany, ale bohužel i své Führery a Keitely, aby je brzdili. Když ti generálové předloží plán vedoucí k vítězství, odmítnou ho slabošští civilisté, většinou z nichž je naprosto jedno, co se děje na druhém konci světa. Pro ně je Vietnam zapomenuté místo, nějakých tisíc mil od civilizace. Pamatuješ, co se stalo v Koreji? Já jsem pořád přesvědčený, že MacArthur mohl čínskou intervenci zastavit a zabezpečit Korejcům svobodu.“

„Jistě, Hansi – kdyby použili atomovou bombu.“

„Stačila by pouhá hrozba, že ji použijí,“ prohlásil jsem. „*Merde aux yeux*, Karle – když s ní nejsou ani připraveni pohrozit, tak proč utráceli peníze na její výrobu? Pokud vím, zbraně se vyrábějí proto, aby byly použity.“ Rezignovaně jsem mávl rukou. „Válku nemůžeš vyhrát neustálým ustupováním. Ale to je všechno, co velké západní demokracie tváří v tvář agresi vždycky dělaly. Ústup! Demokracie může být velmi příjemný společenský systém v době světového míru, ale která demokracie kdy přežila výzvu mocných diktatur? Jejich seznam můžeme začít starověkými Athénami a ukončit Francií.“

„Amerika je dostatečně silná, aby komunismus zastavila,“ namítl můj hostitel.

Zavrtěl jsem hlavou. „Není, když ji v každém důležitém rozhodnutí nepodpoří její spojenci – což je něco, co by nikdy neudělali.“

„Proč ne?“

„Protože podporovat Washington by pošramotilo jejich národní důstojnost, takže to neudělají, i když si uvědomují, že dělají chybu. Amerika je nejmocnější stát světa a okatě ignorovat silného je výsadou slabých. Slabým to poskytuje iluzi síly. Spojenci Strýčka Sama také nemusí být jeho přáteli. Spojenectví se rodí ze strachu a ne z přátelství.“

Stahnke na mne zíral, celý zmatený. „Proboha, Hansi – ty už nevěříš, že se komunismus dá zastavit?“

„Když chceš zarazit komunismus, musí být nejdřív eliminován vnitřní nepřítel. Ty marxistické strany svobodného světa, které s k marxismu otevřeně hlásí, i ty, které to zakrývají. Jejich organizace maskující svou pravou činnost, jejich tisk, polovojskové skupiny, propagandistická centra a finanční zdroje. Protože během války by byli věrní nepříteli a v době míru by mohli svými pouličními demonstracemi a novinovými sloupky způsobit větší škody než dělostřelecké granáty jedné divize Rudé armády v době války.“

Položil ruku na moji, aby mě zarazil. „*O, du lieber Gott*,“ vykřikl zřetm. „Z tebe se stal pesimista.“

„Jen se snažím být důsledný,“ odpověděl jsem a vstal jsem z křesla. „Ale než odejdu, řekni mi ještě jedno, Karle. Jaká je v tom všem tvoje role?“

Stahnke rozhodil ruce. „Absolutně žádná. Jsem jen třetí strana, jen mě požádali, abych tě kontaktoval, nejspíš protože jsem také Němec. I když, kdybys náhodou narazil na nějakou užitečnou informaci, nebo zajal někoho, kdo ji může poskytnout, ocenil bych tvoji spolupráci, Hansi.“

„Jestli chytíme nějakého vysokého komoušského funkcionáře, budeš první, kdo ho bude vyslychat,“ odpověděl jsem.

„Vulkanizovat,“ opravil mě s úšklebkem; použil starý gestapácký slangový výraz pro výslech třetího stupně.

Setkání dobrých přátel a druhů ve zbrani z mnoha minulých bojů bylo plné radosti. Pivo a víno tekly proudem a vyprávěly se nesčetné příběhy, provázené ovacemi i smíchem. Schulze, Riedl, Krebitz a jiní z *Alte Garde* byli připraveni zamluvit si místo v pekle, když já udělám totéž; ne pro hodnotu, ne pro peníze, nebo aby bojovali proti komunismu – spíše aby oživilí ducha starého *Kameradenschaft*, nebo jak v dobré náladě poznamenal Krebitz: „Abychom se pravidelným fyzickým cvičením zbavili našich pivních mozolů, tuku a svalových bolestí.“ Jistě použiji jen mírný výraz, když řeknu, že jsme si setkání po tak dlouhé době skutečně užili.

Vyhlídka na to, že budeme nezávislé komando *pro forma* ve službách jihovietnamské vlády, vychýlila jazýček vah směrem k našemu souhlasu. K našemu dodatečnému potěšení, projevenému hromovým voláním hurá a mohutnými ovacemi, jsme se také setkali se dvěma velmi milými společníky: Erich a Riedl s sebou přivedli své ženy, Suoi a Noi, které „neměly chuť zůstat doma, aby utíraly prach z nábytku a myly nádobí.“

„Hlásíme se, pane veliteli!“ pozdravila mě se zářivým úsměvem Suoi a políbila mě na obě tváře. Byla hezčí, než kdykoli předtím.

„Snad neuvažujete o tom, že se dáte znovu naverbovat?“ zeptal jsem se škádlivě.

„To zcela jistě uděláme!“ prohlásila rezolutně.

Noi dodala: „Nemáme děti, o které bychom se musely starat.“

„Kromě vašich manželů,“ šlehl si Riedl.

„Právě proto jsme se rozhodly jít s vámi,“ řekla Suoi a vzala Eri-
cha za ruku.

„Kde máte své staré polní uniformy?“

„Necháme si ušít nové. Elegančnější.“

Krebitz se tiše zasmál. „No, jsem si jistý, že odstřelovači Vietkon-
gu to ocení.“

Suoi na něj vyplázla jazyk. „Kšá, ty starý himalájský medvěde...
S odstřelovači jsme se už setkaly.“ Poplácala Rudolfa po mírně
vystupujícím břiše. „Ostatně, ty pro odstřelovače představuješ lepší
cíl.“

Krebitz je obě sevřel do své medvědí náruče. „Rád vás vidím,
děvčata.“

„Uvidíš nás dost a dost, Rudolfe.“

S předstíranou autoritou jsem zasáhl: „Smím veselé společnosti
připomenout, že jsem ještě nedal svůj souhlas?“

Suoi se prudce otočila, sevřené pěsti pevně vtiskla do svých útlých
boků, svráстила obočí a tónem vyjadřujícím obrovskou neústupnost
odpověděla: „Jen si zkus nesouhlasit!“

Erich vybuchl do celé kaskády smíchu. „Radši by ses měl vzdát
pokusů Suoi zastavit, Hansi,“ zaduněl. „Pokoušel jsem se o to tři
roky. Naprosto jsem selhal. V Nové Kaledonii trvala na tom, že
půjde s námi, když jsme si to šli vyřídit s bandou lupičů a vrahů.“

„A Noi má diplom chirurgické sestry,“ vložil se do toho Riedl.
„Asistovala při těžkých operacích a Kurtovi může skutečně po-
moci.“

Pochopitelně, že Zeisl, vojenský lékař, plně souhlasil. Přijal jsem
Suoi a Noi do stavu, a s tím jsem i oživil svůj starý problém: jejich
bezpečí.

Následující den jsme šli na schůzku s generálporučíkem Hous-
songem. Přijal nás srdečně a neformálně, položil nám pár otázek
o událostech posledních dvou let a pak hned přešel k věci.

„Vaše nadcházející úloha bude odlišná od té předešlé,“ začal. „Za
prvé, nebudete mít ani Legii, ani letectvo na palebnou podporu
a zásobování, Wagemüllere. Oficiálně budete ve službách saigon-
ského režimu – poněkud nejisté vlády s armádou neuzkoušených no-
váčků, neschopnou poskytnout vám žádnou skutečnou podporu.
Dokud jsme ještě tady, půjde všechno hladčeji, ale Legie brzy z In-
dočíny odejde, s výjimkou malého expedičního sboru určeného
k ochraně vládních zařízení a francouzského majetku. Později se

můžete spoléhat na to, co berete s sebou a co vezmete nepříteli, ale nikdy se nespolehejte na to, co vám slíbí místní. Zvláště ne, když půjde o spolupráci s jihovietnamskou armádou, kterou jsme s pramalým úspěchem vybavovali a cvičili tolik let.“

„To jsou vážně tak špatní, generále?“ zeptal se Schulze.

„Horší!“ téměř zařval generál Houssong. „V napjaté situaci by mohli odmítnout bojovat, nebo prostě opustit postavení a masově vzít do zaječích. Říkám vám to proto, abyste měli jasný obraz o situaci. Od místních činitelů nejspíš uslyšíte nadšenější informace.“

„Ach, na to jsme naprosto připraveni, generále,“ odvážil jsem se s úsměvem říci. „Už jsme místní jednotky viděli v akci. S výjimkou několika vynikajících jednotlivců na mne to, co jsem viděl, málokdy udělalo dojem.“

„To vám věřím,“ přikývl Houssong. „místní armáda nikdy nebyla spolehlivá ani solidní, ale od rozdělení země se doslova rozpadá. Jediní mladí muži, kteří uposlechnou Diemovu výzvu k mobilizaci, jsou ti, co si mohou dovolit zaplatit padesát tisíc piastrů a koupit si tak výjimku z vojenské služby. Jen vysokoškoláci a synové z bohatých rodin vstupují do armády dobrovolně, protože se brzy stanou důstojníky a dostanou výhodné posty. I když se to může zdát neuvěřitelné, ze sta tisíc povolávacích rozkazů je jen okolo osmi tisíc splněno. Ta armáda má třicet čtyři tisíc dezertérů. Počet mužů pohřešovaných v boji je šestkrát větší než počet mrtvých a raněných. Ti nezvěstní prostě šli domů.“

Byl to chmurný obraz, ale v jistém smyslu jsem místní nedostatek nadšení chápal. Proč by vietnamský voják měl obětovat život za císaře Bao Daie? Nebo za rodinu Nho Dinh? Za moderní mandaríny, velkostatkáře, kteří neměřili své pozemky v akrech, ale v desítkách čtverečních kilometrů? Nebo zemřít pro provinciální guvernéry a správce, jejichž jedinou starostí bylo obohatit se, dokud sedí blízko rohu hojnosti? Co se dalo čekat od poručíků a kapitánů, kteří získali hodnost pomocí dobrých rodinných vazeb a kteří se stanou majory a plukovníky během dvou let?

„Mějte se na pozoru, Wagemüllere,“ pokračoval Houssong. „Až tu nebudeme, budete moci počítat s tím, co právě máte, ale nikdy s tím, co byste měli dostat.“

„A co saigonští generálové?“ zeptal jsem se, ale víceméně jsem tušil, co mi Houssong odpoví.

„Excelují v kreslení rudých a zelených šipčiček na operačních mapách...“

„A v přesouvání imaginárních pluků – ve skutečnosti jen praporů nebo ještě menších jednotek – proti atraktivním nepřátelským cílům, které tam už nejsou.“ Nemohl jsem se zdržet, abych nepokračoval v kursu Houssongových myšlenek.

„Přesně. Místní štábní důstojníci žijí v luxusních vilách, jezdí v Cadillacích a lincolnech a jejich odpor vůči komunismu je živěn jenom výhodami života v kapitalistickém systému: vyznamenání, peníze a ženy. Plukovníci a majoři falšují potravinové lístky jednotek, a potraviny a platy pro celé fiktivní pluky jdou do jejich kapes. Pár čestných a oddaných důstojníků je posíláno velet nějaké zapomenuté základně, jen aby byli Vietkongem zabiti co možná nejdříve.“

Po krátké pauze jsem se zeptal: „Generále Houssongu, můžu se zeptat, proč jste souhlasil s opětným povoláním do služby?“

„Proč se ptáte?“

„Protože jste člověk, který rád své bitvy vyhrává.“

„Každý generál rád vyhrává své bitvy,“ odpověděl. Pak na mne mrknul a dodal: „Přijal jsem nový úkol jen proto, že můžu pracovat s vámi a vaším týmem, Wagemüllere – což znamená vyhrávat své bitvy.“

„Je mi velkou ctí, generále. Pokusíme se vás nezklamat.“

„Měli byste se pokusit nezklamat sami sebe. Předpokládám, že už víte, že nebudete operovat ve francouzských uniformách,“ pokračoval Houssong a přešel tak k praktickým aspektům naší budoucnosti. „Spíš v uniformách do džungle bez označení pluku a bez odznaků. Vlastně byste měli nosit černé vietkongské oblečení, když se budete pohybovat v lesích.“

„Přesně to mám v úmyslu, *mon général*.“

„Ve vaší válce bude hrát hlavní roli důvtip a vynalézavost,“ pokračoval. „Partyzánské metody proti partyzánům. Bojujte tak, jak to máte nejraději. Stanovte si vlastní pravidla. Diemův režim není svázán omezeními zavedenými ve francouzských ozbrojených silách. Můžete použít jakoukoli zbraň nebo metodu. Nikdo nebude vaše činy zpochybňovat, je to jen věc vašeho svědomí.“

„Nebo tribunálu v Hanoji!“ zavtipkoval Schulze.

Houssong zakroutil hlavou. „*Ma foi*, Schulze, nedopusťte, aby se to někdy přihodilo.“

„Nebojte se, pane. Držíme dlouhý rekord v přežití ve Vietnamu. Bude to dobrý boj, nespoutaný konvencemi.“

„Nezapomeňte, že to samé se dá říct o Vietkongu.“

Krebitz pokrčil rameny. „Co na tom, generále? Konvence nebo ne, Otec Ho by nás pověsil tak jako tak.“

„V každé vesnici jednou,“ zavtipkoval Erich. „Pomalů.“

Generál Houssong se spokojeně zasmál. Pak začal hovořit o našich operačních zónách, které přesahovaly hranice do Kambodže a do Laosu. „Legie nesměla mezinárodní hranice překročit. *Task Force-G* to udělat může, může zasáhnout Vietkong tam, kde to Hanoj nejméně očekává, možná přímo na Ho Či Minově stezce. Místní ozbrojené síly vám pravděpodobně půjdou z cesty. Musí žít s partyzány, ale z bojechtivosti Hanoje nemají valnou radost.“

„A co takhle pár pěkných nájezdů do Severního Vietnamu, generále?“ navrhl neformálně Erich.

Generálovo obočí se zvedlo. „Všechno záleží na vašem rozhodnutí, pánové. Pokud to budete považovat za proveditelné a budete si myslet, že to zvládnete – přijďte s dobrým plánem, jako byly vaše nájezdy do Číny koncem čtyřicátých let.“

Byli jsme šťastní, že budeme pracovat s generálem Houssongem a vést ten druh války, kterého jsme si ve Vietnamu cenili. Žádná pravidla. Žádné omezení. Žádné konvence. Žádné výtky. Vraťte se s výsledky, a nikdo se vás nebude na nic ptát. Ve válce s teroristy to bylo jediné přijatelné pravidlo.

Udeřte v jejich doupěti. Použijte každou dostupnou lest či zbraň. Neberte zajatce, které by nějaký zbabělý nebo terorizovaný činitel hned druhý den propustil, takže ti vrazi by mohli znovu zabít. Válka s teroristy musí být totální válka. Zarytí teroristé jsou profesionální vrazi, kteří se už dávno zbavili posledních pozůstatků lidskosti a kteří by chladnokrevně povraždili dvacítku nevinných kolemstojících, jen aby zabili jednoho z řady. Vyhlídka na uvěznění je ani neodstraší, ani neumírní, protože jsou přesvědčeni, že jejich společníci na svobodě je z vězení dostanou buď silou, nebo vydíráním, nebo dalším terorem.

A na tomto místě bych chtěl dodat, že naše uctívání a přísně dodržovaná totální válka v sobě nezbytně nezahrnovala jako vedlejší činnost zabíjení civilistů. Když jsme popravili pochytané partyzány, nikdy jsme nesháněli jejich rodiče, ženy a děti, aby s nimi sdíleli stejný osud – pokud ovšem nebyli chyceni s puškou v ruce, nebo při sabotáži nebo vraždě. Vzpomínám na Alexejevu Makarovou, ruskou ženu z Žitomiru, křehkou, nesmělou, s jemným hlasem, která ve dne pracovala v naší kuchyni; v noci to byla důmyslná partyzánská velitelka, která vlastníma rukama popravila třicet německých zajatců.

Propagandou zpracovaní komunisté jsou zvláštní bytosti, které nezapadají do žádného logicky ustaveného vzorce chování.

„Nečeká se od vás, že s třemi sty mužů vyhrajdete válku,“ uzavřel generál Houssong. „*Alors, Wagemüllere*, jen žádnou zbytečnou statečnost nebo riskování. Škodte Vietkongu tolik, kolik budete moci, ale bezpečně, tak, abyste uchránil své muže i sebe.“

Strávil jsem týden tím, že jsem se seznamoval s nováčky *Task Force-G*. Erich a Riedl zorganizovali v armádní jídelně neformální oslavu. Pozval jsem také Karla Stahnkeho, za prvé protože byl chodící encyklopedie jmen, míst a událostí druhé světové války, a za druhé kvůli jeho zvláštní schopnosti odhalit nesrovnalosti v přesvědčivých pohádkách, kterými by se někteří odhodlaní chlapáci mohli pokusit zlepšit své „sociální postavení“.

Mezi rekruty byl bývalý *Untersturmführer SS*, jistý Gerhart Seyfert, vychytralé individuum s krátkým tlustým nosem, drobnýma, hluboko vsazenýma očima a s upovídanou náturou. Určitě nebyl typický árijec a nejspíš protože byl naštvaný, že se nenarodil vysoký, blondatý a modrooký, jak by správní Teutoni měli být, byl ještě větší antisemita a rasista, než býval Dr. Goebbels. To se ví, že dokonce říkal Severoafričanům „špinavý Židi“ nebo přinejlepším „*Verfluchte Zigeuner*“ – „zatracení cikáni“ – a o Senegalcích mluvil jako o „nam-nam kanibalech.“

Naše averze vůči Seyfertovi začala, když nás navštívil poručík Bernard Berger, pobočník generála Houssonga. Věděli jsme, že Berger je Žid. Dokonce nosil kolem krku malou Davidovu hvězdu. Nám na tom nezáleželo. Už dávno jsme si uvědomili, že náboženská a rasová diskriminace je dokonalá pitomost. Poručík byl velice příjemný člověk a cokoli nám slíbil, vždycky do puntíku splnil. Dověděl jsem se, že Bergerova rodina byla povražděna v koncentračním táboře Bergen Belsen, přesto ho ani jeho smutné vzpomínky nepřivedly k tomu, aby dal najevo pohrdání – nám, dřívějším důstojníkům SS, které by mohl považovat za nepřimo odpovědné za smrt svých rodičů a milionů jiných Židů. Pouze jednou se Berger zmínil o tom, že někteří fanatičtí nacisté slouží v Syrské armádě – fakt, který jsme sami znali. Jak Schulze, tak Krebitz dostali z Damašku a Káhiry lákavé nabídky, které odmítli. Krebitz prostě neměl chuť pomáhat Arabům zabíjet další nešťastníky a podle Schulze pracovat pro Arabů, aby se rovnalo sloužit Moskvě, a komunismus byl pro něj horší než mor. Podle mnoha drobných poznámek jsem poznal, že Ericha sku-

tečně ohromila izraelská rezolutní obrana a následné vítězství v roce 1948, i když si to nechával pro sebe.

Když poručík Berger odešel, informoval jsem mužstvo o podstatě naší diskuse ohledně plánů akce. Gerhart Seyfert se informace zúčastnil. Jeho pozornost zaujalo Bergerovo jméno a tvář.

„Poručík Bernard Berger.“ Vyslovil to jméno pomalu a s rozvahou a zašklebil se. „To mi zní jako Žid“ – použil ukrajinský název, neřekl „Jude“.

Riedl ho plácl do zad a blahosklonně prohlásil: „Židovský problém byl pohřben s tvým starým kámošou Kaltenbrunnerem, když ho v šestačtyřicátém pověsili, Gerharte.“

Erich rychle dodal: „My víme, že jsi měl dost velký podíl na *Judenfrage*, zvlášť na jejím konečném řešení.“

Nechtěl jsem, aby se situace zhoršila, a tak jsem je přerušil. „Myslím, že byste měli tohle téma opustit a nechat Židy být.“

Seyfert stáhl rty a zvedl ramena. „Co na tom záleží. Řekl bych, že dostatečně zaplatili za všechno, minulé i budoucí.“

Způsob, jakým to řekl, nadzvedl Ericha. „Židi?“ vykřikl. „Za co zaplatili? Za své ohavné zločiny proti Třetí říši?“

„To nás přece učili, ne?“ kontroval Seyfert. „Někteří lidé mohou své přesvědčení změnit. Já ne. Jen se ti divím, protože jsi chodil do stejné školy, spolu s kapitánem Wagemüllerem.“

Otočil jsem se k němu a řekl dost ledově: „Mýlíš se, *Kamerad*. My jsme chodili do školy v Bad Tölz a ne v Treblince nebo Babim Jaru.“

To, jak jsem zdůraznil rozdíl mezi výcvikovou školou bojových jednotek SS a nechvalně známými místy masového vyhlazování, přimělo Ericha k tomu, že stáhl rty a přikývl.

„Jedno by sis měl zapamatovat,“ pokračoval jsem. „Na rozdíl od toho, v co věříš ty, my nejsme vůbec hrdí na proslulý způsob, jakým přispěla ta tvoje *Einsatzkommandos* k válce v Rusku.“

Seyfert zdvihl bradu. Pokusil se postavit na odpor a útok odrazit protiútokem. „Byl jsi s SS v Polsku a v Rusku, veliteli. To jsi nikdy nezabil jediného Žida?“ řekl pochybovačně a přitom se s nevalným výsledkem pokusil o škodolibý pohled.

„Jasně, že jsem zabil, když ten Žid zrovna nepřetržitě páčil z pušky, nebo byl chycen s partyzány. Ale když jsem chytil a vyslýchal partyzány, to se ví, že jsem se ptal na rozmístění sovětských jednotek, a ne na rasu a náboženství.“

Pak mi skočil do řeči Schulze: „A já jsem býval velitel tanku, *Herr Seyfert*,“ řekl opovrživě. „Zastavil jsem dvacet devět tanků T-34,

a zneškodnil víc než padesát děl. Ztratil jsem šest tanků a dvakrát jsem byl raněn. Dostal jsem dva Železné kříže – něco, co se nerozdává chlapíkům kolem pecí v koncentráku.“

Jeho sardonická slova a důrazné „Herr“, které odpovídá civilnímu stavu personálu *Einsatzkommando*, který měli, přestože nosili uniformy SS, dosáhly žádaného efektu. Schulzův hořký sarkasmus otrásl Seyfertovým egem. „Pec v koncentračních táborech,“ odpověděl podrážděně. „To vážně věříš tomu propagandistickému žvástu? Zastřelili jsme pár tisíc Židů – všichni to byli partyzáni a saboteři...“

„Partyzáni a saboteři?“ zarazil ho Erich. „Sedmdesátileté matrony a pětiletá děcka. No tak, Gerharte, vždyť těm kravinám sám nevěříš. V létě dvačtyřicátého, když jsem byl krátce hospitalizován v Rize, jsem byl náhodou na stejném pokoji s jedním ze *Standartenführerů* generála Heinze Josta. Rozjařeně se přede mnou vychloubal, že v únoru jeho skupina zlikvidovala tři sta tisíc Židů. Existovaly čtyři podobné skupiny hrdlořezů a pokud si správně vzpomínám, ty jsi patřil k *Einsatzgruppe C*. Vaše skóre bylo těsně pod stovkou tisíc – řekněme – neozbrojených civilistů. Ale teď jsi mezi skutečnými vojáky, kteří nesloužili *Vaterlandu* plněním masových hrobů. Pravděpodobně jsme tu válku prohráli kvůli těm Židům, které jste povraždili, tak příště prostě drž hubu.“

Když musel čelit podrážděnému nesouhlasu ze všech stran, začal se Seyfert trapně vytáčet. „Jen jsem poslouchal rozkazy.“ Držel se tohoto nejzastšího argumentu, ten ale Erich odmítl ledabylým mávnutím ruky.

„Ach, to jsme dělali všichni,“ poznamenal s posměšným odfrknutím. „Poslouchali rozkazy ... dokonce i ty stupidní.“

Později, když jsme byli sami, mi Erich řekl: „S tím chlápkem, Seyfertem, něco nehraje, Hansi. Dokonce tady, v zatraceném Vietnamu, se pokouší být nacističtější než Hitler, a já si lámou hlavu proč.“

Během naší služby v Cizinecké legii byl v našem mužstvu ještě jeden židožrout, o kterém jsem psal v *Đábelské gardě*: bývalý příslušník SS Franz Stadler, který svůj záslužný služební záznam získal u pohřebních hranic a pecí ženského koncentračního tábora Ravensbrück. Byl to bývalý příslušník SA a později trestanec, odsouzený za znásilnění dvanáctileté dívky. Pak byl na Heydrichův rozkaz propuštěn a jako spolehlivá osoba dostal práci v koncentráku. V jakékoli válečné *SS Kampfgruppe* na frontě by byl Stadler považován

za zbabělého bastarda. V našem Praporu zatracenců vedl v podstatě osamělý život.

První dny u nás, když byl ještě přesvědčený, že má mezi námi – jak si myslel – zatvrzelými nacisty mnoho oddaných posluchačů, se Stadler chlubil různými svými statečnými činy v koncentračním táboře. Na nikoho tím dojem neudělal, naopak každého znechutil. Popisoval své neselhávající metody likvidace židovských „kurev“ po stovkách a v co nejkratší době, tak aby se zachovaly užitečné části, jako vlasy na vycpání matrací, tuk na výrobu průmyslového maziva a zlaté zuby.

„Srovnali jsme je do řady jednu těsně za druhou, tak aby jediná kulka složila tři nebo čtyři ty děvky – ha, ha,“ pochichtával se. „Byl rozkaz šetřit kulkami pro frontu ... Mladé a hezké jsme nejdřív vošukali, aby nešly za Mojžíšem bez trochy zábavy.“

Avšak muži z mého praporu byli zocelení vojáci, kteří prošli pro *Führera* a *Vaterland* peklem a pro které byly Himmlerovy koncentráky odporné svinstvo. Po tom, co dostal přezdívku *Krematorium Schwein* a *Kindschaendler* – prznitel dětí – Stadler zmlknul. A když byla nějaká zvlášť nebezpečná mise, Erich zajistil, aby ji Stadler nepromeškal. „Byl u SS tři roky a nepřičichl si k jinému střelnému prachu než svému vlastnímu,“ říkával můj přítel. „Jen ať pozná, že nepřátelský prach voní stejně.“

Franze Stadlera zabil Vietminh u Dangh-khe, blízko čínské hranice. Pohřbili jsme ho, ale bez čestné salvy. Takovou poctu si nezasloužil.

I když se to může zdát divné, nebyli jsme slepě nadšení vším, co Němci dělali před a během druhé světové války.

2. OPERACE THOR

Polední slunce nám žhnulo nad hlavami s palčivou drsností a ani silný vítr nedokázal zmenšit dusné vedro, i když zvedal prach, který stačil zastřít výhled na chatrče a sousedící rýžová pole a donutil nás chránit si ústa lněnými šátky a nosit ochranné brýle. Napjaté tváře mých vojáků se leskly potem. Byl jsem sám propocený skrz naskrz a dal bych cokoli za doušek vody z blízkého potoka, který tekł, jak jsme dobře věděli, v jasném výhledu vietkongských odstřelovačů.

Vesnice se zdála být mírumilovná, až zlověstně mírumilovná. V dohledu nebyli žádní dospělí muži, protože žádní muži ve věku, kdy mohli nosit zbraň, by v žádné vietkongské vesnici nezůstali. Dřina obdělávání polí a rýžových políček zbyla na malé děti, ženy a starší lidi.

Mladší ženy svazovaly stébla suché rýže; jiné oddělovaly zrna tlouky, zatímco staří muži a malé děti vršili snopy do kuželovitých stohů. Jinde skupinky vesničanů oddělovaly na širokých rohožích zrní od plev a malá děvčata ho přitom provívala velkými kulatými vějíři. V kalných stojatých vodách lenošili buvoli a v bambusových stájích se malí thajští koníci s chundelatou srstí krmili u koryt vyrobených z vydlabaných kmenů. Ta idylická scénérie by mohla inspirovat každého malíře venkovského života.

Když jsem s Schulzem, Krebitzem, Seppem Müllerem, Jostem Waldmanem a deseti členy komanda vešel do vesnice, nevěnovali nám domorodci téměř žádnou pozornost. Několik starších žen se přišlo posadit na nízké balkóny a sousední schody a polohlasně se bavilo. Shromáždila se skupinka dětí, které nás pozorovaly netečněma, zvědavýma nebo nepřátelskýma očima. Hrstka místních lidí,